

Arrest

nr. 147 406 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 september 2011 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Op 13 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 27 maart 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan alle bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Eén van deze bepalingen stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene legt als bewijs hiervan een arbeidscontract van zijn Belgische echtgenote voor van BVBA Zodiac McDonald's. Uit een bijgevoegd schrijven van Partena dd 05.10.2011 blijkt echter dat dit contract afgelopen is op 11.09.2011. Deze arbeidsovereenkomst is bijgevolg geen bewijs meer voor de stabiele bestaansmiddelen.

Betrokkene legt verder een loonfiche van zijn echtgenote voor van oktober 2011. Aangezien uit deze loonfiche niet blijkt of betrokkene vast in dienst is of niet en er verder geen arbeidscontract werd voorgelegd, vormt ook deze loonfiche geen bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 13.03.2012 verwijst naar de nieuwe wet van 8 juli 2011, welke het art. 40ter van de wet van 15 december 1980 wijzigde.

Dat op 14 september 2011 verzoeker zich bij de gemeente Zelzate zich aangeboden heeft teneinde een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen als echtgenoot van zijn Belgische vrouw.

Dat verzoeker op 14 september 2011 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter (cf. stuk 2).

Dat uit deze bijlage 19ter duidelijk blijkt dat verzoeker nog voor de wetswijziging zich bij de gemeente Zelzate heeft aangeboden teneinde een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. zodat zijn aanvraag voor 22.09.2011 en dus voor het van kracht worden van de nieuwe wet dd. 8.07.2011 werd ingediend.

Dat er sprake is van schending van het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Dat dient te worden opgemerkt dat de nieuwe wet van 8 juli 2011, welke het art. 40ter van de wet van 15 december 1980 wijzigde, door publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 pas op 22 september 2011 van kracht is geworden.

Dat derhalve nu verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging reeds op 14 september 2011 bij de gemeente Zelzate heeft ingediend, verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon verwijzen naar de wet dd. 8 juli 2011, welke pas van kracht is geworden sinds 22 september 2011 !!!

Dat in casu de nieuwe wet dd. 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op verzoekers aanvraag werd toegepast, wat schending inhoudt van het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Dat het verbod van terugwerkende kracht wordt geformuleerd in het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat "de wet alleen beschikt voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht".

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing voorzienbaar moet zijn voor hen die erdoor geraakt zullen worden.

Het vertrouwensbeginsel op haar beurt pleit ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet³.

Het legaliteitsbeginsel houdt in dat een persoon alleen gehouden kan worden aan wetbepalingen die al bestonden op het moment dat die persoon datgene doet waarop die wet betrekking heeft.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd⁴.

Dat derhalve verweerder in zijn beslissing geenszins kan verwijzen naar wetsbepalingen die dateren en pas van kracht zijn geworden na het indienen van verzoekers aanvraag.”

2.2. Zoals verzoeker terecht opmerkt, is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en is tien dagen later in werking getreden, aldus op 22 september 2011. Deze wet voorziet niet in overgangsmaatregelen.

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 13 maart 2012 diende op dat ogenblik toepassing gemaakt te worden van de nieuwe reglementering. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag van 14 september 2011, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. De staatssecretaris, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat zij over de aanvraag uitspraak doet. Verzoeker kan niets anders voorhouden.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet.

Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het is niet omdat de oude regeling gunstiger was voor verzoeker, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N).

In casu heeft verzoeker op 14 september 2011 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als echtgenoot van een Belg. Dergelijke aanvraag vraagt hoe dan ook een beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt en kan dus niet beschouwd worden als een definitief vastgesteld recht. Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011). *In casu* is er absoluut geen sprake van feiten, handelingen of toestanden, die reeds definitief voltrokken waren. Zoals reeds aangegeven had verzoeker slechts een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als echtgenoot van een Belg en diende de gemachtigde te beoordelen of verzoeker hiervoor in aanmerking kwam. Er was hoe dan ook nog geen definitieve beslissing terzake genomen. Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – avant la lettre – in haar werkingssfeer bevond (P. Van Orshoven, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', A.J.T. 1998-99, 27 e.v.).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid binnen het bestuur (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds)., "Beginselen van behoorlijk bestuur", Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, p. 315 - 349). Het algemeen rechtsbeginsel van de niet-retroactieve werking van de wet zoals omvat in artikel 2 van het BW is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezegging of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vast gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven

vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds), o.c.).

Zoals reeds werd aangehaald, is het niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker. Bestuursorganen kunnen immers slechts te worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen daar het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet *contra legem* en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken.

Tevens dient er op gewezen te worden dat het recht op rechtszekerheid ingeperkt kan worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet, *quod non in casu*. Het Grondwettelijk Hof oordeelde immers reeds dat de onmiddellijke inwerkingtreding van deze wet niet zonder redelijke verantwoording is (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013, B.3.3.): *“Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de in B.1.4 aangehaalde parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.”* Het niet voorzien van overgangsmaatregelen werd aldus niet gesanctioneerd.

Verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker toezeggingen of beloften werden gemaakt. Er werd reeds op geduid dat het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging er niet automatisch toe leidt dat deze aanvraag ingewilligd wordt.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft in welke mate de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen schendt. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van de feiten en de middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel/rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel/rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert bijgevolg geen ontvankelijk middel aan of minstens vallen de aangevoerde schendingen samen met de reeds besproken schendingen van rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het legaliteitsbeginsel, waarvan dient te worden gesteld dat verzoeker met zijn betoog de schending niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel aan dat het nieuwe artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het middel luidt als volgt:

“Dat dient vastgesteld te worden dat, als gevolg van de nieuwe wet dd. 8 juli 2011, verzoeker als echtgenoot van een Belg moet aantonen dat hij over 'toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen' beschikt terwijl een echtgenoot van een Unieburger dit niet moet doen.

Dat in de nieuwe wet geen objectieve criteria voor het verschil van voorwaarden tussen enerzijds Belgen en anderzijds EU-burgers werden weergegeven.

Verzoeker verzoekt dan ook Uw Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof of het nieuwe artikel 40ter Vw. zoals gewijzigd bij wet van 8 juli 2011 welke een inkomensvoorwaarde

instelt voor een Belg die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) terwijl deze inkomensvoorwaarde niet geldt voor een Unieburger, wanneer deze zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) overeenkomstig art. 40 bis Vw, een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

2.4. Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreffen, moet worden benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 18 september 2013, zich op volgende wijze heeft uitgesproken over het verschil in behandeling voor wat betreft het bewijs van bestaansmiddelen tussen Unieburgers, enerzijds, en Belgen, anderzijds:

"B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande heeft het verschil in behandeling, op het vlak van de bestaansmiddelen, tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en zijn familieleden, en de andere burgers van de Unie en hun familieleden geen onevenredige gevolgen."

Het derde middel is dan ook niet gegrond en de noodzaak tot het stellen van een prejudiciële vraag stelt zich bijgevolg niet meer.

2.5. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake gezinshereniging, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker voert verder een manifeste beoordelingsfout aan. Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

"1.

Dat dient te worden vastgesteld dat het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon stelt voor de Belg die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) om te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat.

Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 40ter Vw, strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat in België men pas een beroep kan doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid.

Dat evenwel toch in het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde wordt ingevoegd die hoger is dan het tarief leefloon (ni. 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste).

Dat deze inkomensvoorwaarde van een bedrag dat hoger is dan het tarief leefloon strijdig is met het arrest Chakroun⁵, waarin het Hof van Justitie stelde dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat Krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie mensen in België niet kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste.

Wanneer er een inkomen hoger is dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand

2.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeker en verzoekers echtgenote geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat verweerder geenszins op een afdoende wijze motiveert waarom de door verzoeker neergelegde inkomstenbewijzen van hemzelf en zijn echtgenote in zijn geheel niet zouden wijzen op "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" in zijn hoofd.

Dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van bewijsstukken waaruit blijkt dat hij en zijn echtgenote over stabiele en regelmatige inkomsten beschikken om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan te voorzien.

Dat verzoeker zelf, ingevolge interimarbeid bij Synergie Intérim, over maandelijkse vaste inkomsten beschikt (cf. stuk 3).

Dat verzoeker benadrukt dat zijn echtgenote van 27 september 2011 t.e.m. 12.11.2011 tewerkgesteld was bij Aslanis Cecile en over vaste inkomsten uit tewerkstelling beschikte (cf. stuk 4).

Dat zij sedert 14 november 2011 bij de VDAB ingeschreven is als werkzoekende en alles in het werk stelt (door het volgen van beroepsopleidingen aan het Het Perspectief PCVO te Gent en de opleiding bedrijfsbeheer het Technisch Instituut Sint-Jozef CVO te Geraardsbergen, stuk 5) om zo vlug mogelijk opnieuw aan de slag te kunnen gaan.

Dat derhalve de beschikbare reële inkomsten van verzoeker en zijn echtgenote maandelijks wel degelijk voldoende toereikend zijn overeenkomstig het art. 40ter Vw.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord en verzoeker ook nooit werd uitgenodigd (bijkomende) bewijzen van inkomsten, gevolgde opleidingen,... van hemzelf en zijn echtgenote neer te leggen.

Dat de hoorplicht, verzoekers rechten van verdediging, de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden."

2.6. Verzoeker kan in dit geval niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 7 van deze richtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Inzoverre verzoeker dit betoog verbindt met het rechtszekerheidsbeginsel, missen deze middelonderdelen dan ook feitelijke grondslag.

2.7. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.8. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat als bewijs van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon – d.i. de Belgische echtgenote van verzoeker - volgende stukken werden voorgelegd:

- een arbeidsovereenkomst van 16 mei 2010 tussen de Belgische echtgenote met BVBA Zodiac McDonalds en bijhorende loonfiches
- een schrijven van Partena waarin wordt vermeld dat de Belgische echtgenote regelmatig was tewerkgesteld van 17 mei 2010 tot 11 september 2011
- een loonfiche van 28 oktober 2011.

De gemachtigde oordeelde omtrent deze bewijzen van bestaansmiddelen als volgt: *“Betrokkene legt als bewijs hiervan een arbeidscontract van zijn Belgische echtgenote voor van BVBA Zodiac McDonald's. Uit een bijgevoegd schrijven van Partena dd 05.10.2011 blijkt echter dat dit contract afgelopen is op 11.09.2011. Deze arbeidsovereenkomst is bijgevolg geen bewijs meer voor de stabiele bestaansmiddelen.*

Betrokkene legt verder een loonfiche van zijn echtgenote voor van oktober 2011. Aangezien uit deze loonfiche niet blijkt of betrokkene vast in dienst is of niet en er verder geen arbeidscontract werd voorgelegd, vormt ook deze loonfiche geen bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote.”

2.9. Verzoeker houdt een heel betoog omtrent de inkomensvoorwaarde die is gesteld op 120% van het leefloon dat enkel een referentiebedrag is, waarbij hij verwijst naar artikel 7 van richtlijn 2003/86/EG en het arrest Chakroun. Reeds werd vastgesteld dat verzoeker zich, als familielid van een Belg, niet kan beroepen naar richtlijn 2003/86/EG en bijgevolg ook niet naar relevante rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker het verband tussen dit betoog en de bestreden beslissing niet duidelijk maakt. Verzoekers aanvraag werd immers niet afgewezen omdat de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend zijn, wel omdat er geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen worden aangetoond.

Uit de voorgelegde stukken blijkt immers dat de arbeidsovereenkomst van 16 mei 2010 reeds afliep op 11 september 2011. Aangezien de arbeidsovereenkomst reeds verlopen was, wat niet wordt betwist,

kon de gemachtigde dan ook redelijkerwijze besluiten dat deze arbeidsovereenkomst geen bewijs is van stabiele bestaansmiddelen.

Bijgevolg lag enkel nog een loonfiche van oktober 2011 voor. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze loonfiche werd vergezeld van een arbeidsovereenkomst. Voorts kan uit de loonfiche van oktober 2011 evenmin worden afgeleid of de Belgische echtgenote vast in dienst is. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Bij gebrek aan enige inlichtingen omtrent de arbeidscontext waarin deze loonfiche moet worden geplaatst, kon de gemachtigde dan ook redelijkerwijze besluiten dat deze loonfiche geen bewijs is van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

2.10. Verzoeker stelt wel degelijk in het bezit te zijn van bewijsstukken waaruit blijkt dat hij en zijn Belgische echtgenote beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten. Hij verwijst daarbij naar zijn maandelijks vast inkomen ingevolge interimarbeid, gestaaft door stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift; naar het feit dat zijn echtgenote van 27 september 2011 tot 12 november 2011 tewerkgesteld was bij Aslanis Cecile en over een vast inkomen beschikte, gestaaft door stuk 4; en het feit dat zij sinds 14 november 2011 bij de VDAB is ingeschreven als werkzoekende, gestaaft door stuk 5. Aldus besluit verzoeker dat de beschikbare reële inkomsten van hem en zijn echtgenote maandelijks wel degelijk voldoende toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde niet in kennis werd gesteld van het maandelijks inkomen van verzoeker, het arbeidscontract van zijn echtgenote bij Aslanis Cecile noch van het gegeven dat zijn echtgenote heden werkzoekende is. De gemachtigde kon dan ook geen rekening houden met deze stukken waarover hij niet werd ingelicht voor het nemen van de bestreden beslissing op 13 maart 2012. Verzoekers verduidelijken overigens niet waarom deze stukken niet eerder werden voorgelegd, noch tonen zij overmacht of enige andere verschoningsgrond aan.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In zoverre verzoeker tenslotte meent dat de gemachtigde heeft nagelaten zich voldoende te informeren of verzoeker te horen en dat hij nooit werd uitgenodigd om bijkomende bewijzen neer te leggen, wijst de Raad erop dat de bewijslast bij verzoeker ligt, die zelf alle elementen moet bijbrengen die zijn aanspraken rechtvaardigen. Verzoeker kan *in casu* niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan de gemachtigde of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan de gemachtigde mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Uit de verblijfsaanvraag van 14 september 2011 (bijlage 19ter) blijkt immers dat hem de mogelijkheid werd geboden om de bewijsstukken inzake de bestaansmiddelenvereiste die hij dienstig achtte, voor te leggen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat hij daarvoor ruim de tijd had tot 14 december 2011. Niettemin koos verzoeker er voor om de arbeidsovereenkomst bij Aslanis Cecile die reeds inging op 27 september 2011 niet over te maken, noch melding te maken van zijn arbeidsinkomsten hoewel hij reeds op 17 november 2011 een overeenkomst voor interimarbeid aanging en evenmin melding te maken van het feit dat zijn echtgenote sinds 14 november 2011 als werkzoekende was ingeschreven. Verzoeker kreeg duidelijk de mogelijkheid om gehoord te worden en het kwam verzoeker dan ook toe om alle nuttige inlichtingen over te maken in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Nalatigheden of tekortkomingen daarin kunnen de gemachtigde niet worden aangewreven, noch kan van de gemachtigde in dit geval worden verwacht dat hij bijkomende informatie opvraagt.

De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het

raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.11. Gelet op wat hierboven wordt besproken, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, noch maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde gezien de voorliggende gegevens kennelijk onredelijk handelde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen. Verzoeker toont verder niet dat artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd miskend noch dat een manifeste appreciatiefout heeft plaats gehad.

Het vierde middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

2.12. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Het middel luidt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met zijn tewerkstelling in België (cf. stuk 4) en zijn familiale, culturele en sociale bindingen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.13. De Raad herhaalt dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

Het betoog dat de gemachtigde de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, te motiveren waarom hij *in casu* geen rekening hield met verzoekers “*tewerkstelling in België (cf. stuk 4) en zijn familiale, culturele en sociale bindingen*” mist dan ook juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

2.14. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13 maart 2012, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.15. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt het privé- en gezinsleven van verzoeker niet betwist.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een Belg en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair

was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds 2000 op onregelmatige dan wel preciaire wijze in het Rijk verblijft. De loutere omstandigheid dat verzoeker in onregelmatig en precair verblijf in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en het privé- en gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privé- en gezinsleven elders. Het gegeven dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Rusland, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zoals uit het hierboven gestelde blijkt, kunnen er in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- en gezinsleven in Rusland.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont hij dit niet aan in het verzoekschrift. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn echtgenote hem bezoekt in het land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met zijn echtgenote in België te verblijven hoewel niet

voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is niet gegrond.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES